

Posudek školitele bakalářské práce

Adam Hanus, Muzeum v Sušici a veřejnost (1880 – 1945). UK FF, (Ústav hospodářských a sociálních dějin) 2015, Bakalářská práce (BP), 226 s.

Zájem o muzea a muzejnictví jakožto statické inscenace a případně i dynamické performace historické paměti/historických pamětí a její/jejich uspořádání do „názorných“ celků, které jsou považovány za „směrodatné“, prožívá v současné historiografii kulturních a sociálních dějin svůj rozkvět. Muzeum v ní není chápáno pouze jako historická instituce, nýbrž (a to zejména) jako specifická konstrukce kolektivní identity, která je často nesena tendencí být pedagogicky účinná. Akcent přitom bývá kladen na její ideologické a politické komponenty. V tomto typu výzkumu se zároveň otevírají další konceptuální otázky; např. do jaké míry souvisí tyto konstrukce historické paměti s prioritami v estetickém vnímání minulosti, či okolností, že muzeální expozice se může vyznačovat „kouzlem nechtěného“ nebo je kolází toho, co se do ní „jak či onak“ podařilo získat. Těmto i jiným hodnotovým kódům se povětšinou podřizuje poznávací, resp. vzdělávací funkce muzejních expozic.

Takto, či jinak sofistikovaná výzkumná pojetí nelze ovšem v plném rozsahu aplikovat na text bakalářské práce, v níž student historie získává první badatelské zkušenosti. Jsem proto rád, že mohu konstatovat, že kolega Hanus mě přesvědčil o tom, že má pro zvolené téma nadání i potřebnou cílevědomost. Sympatická je mi též jeho schopnost zvolit si výchozí badatelské teze, a pak si je ve svém bádání ověřovat. Jeho bakalářská práce je vskutku rozsáhlá, založená na pečlivém výzkumu archivních pramenů, map i soudobé novinové resp. časopisecké produkce. Ze sekundární literatury ovšem registruje velmi stručně převážně jen českou produkci. K teoretičtější analýze se mu přitom nabízely mj. názory amerického historika P. M. Judsona (*Guardians of the Nation*, 2006), které se snažil místy jen věcně korigovat (s. 12, 190, 200). Je tomu tak např. při řešení spletité otázky, kdo si „vlastně začal“ ve vskutku vyhocených nacionalistických potyčkách mezi Němci a Čechy v Kašperských Horách ve

dnech 6. – 12. září 1908 (s. 196 ann.). Vychází přitom mj. z názoru, že politický okres Sušice byl díky smíšeným národnostním poměrům a oboustranné nacionální agitaci již z územního hlediska problematickým rámcem soužití mezi Němci a Čechy. Vedle řady jeho konkrétních informací, zvláště pak o čelných sušických muzejnících (viz především Kajetán Turek ovlivněný Čeňkem Zibrtem), považuji za největší přínos jeho bakalářské práce zjištění, že místní muzeum považovalo za svůj referenční rámec v zásadě jen českou část tohoto okresu. Nemělo tudíž ambice prosazovat koncept „české“ Šumavy, neboť respektovalo, že je osídlená především Němci. Dále šlo o to, že bylo v meziválečném období vystaveno konkurenci agilního německého muzea v nedalekých Kašperských Horách (s. 155 ann.). Bylo též do značné míry závislé na dobrovolných dárcích, s obtížemi získávalo pro své expozice vlastní budovu, a jen postupem času si vydobylo výraznější materiální podporu od představitelů města (viz hl. s. 211 ann.). Poměrně úspěšně přitom pronikalo do turistických průvodců po Pošumaví a Šumavě jako organická součást kulturní reprezentace města.

Dávám přitom v úvahu, že při obhajobě této bakalářské práce by se pan Adam Hanus mohl vyjádřit k otázce, zda resp. kdy se muzejní expozice stala celkem koncipovaným podle určitých hodnot a které z muzejních aktivit měly podle jeho názoru největší potenciál oslovit širší veřejnost, resp. proč tomu tak bylo. Za přínosné rovněž považuji, že si dobře uvědomuje komparativní možnosti svého tématu, např. srovnání s podobně zaměřenými institucemi v Klatovech, Horažďovicích a Strakonících. Jeho bakalářská práce překračuje požadavky na tento typ kvalifikačního textu, rád ji proto doporučuji k obhajobě *a navrhuji hodnotit jako výbornou.*

V Praze 26. 8. 2015

prof. PhDr. Jiří Štaif, CSc.

